

LIBRIS

We know
books

O aventură pe cînste

MICHAEL DOUGLAS

cu SHANE SALERNO și MICHAEL FLEMING JR

Traducere din limba engleză de
IRINA CERCHIA, OANA IONAȘCU și CRISTINA NAN

ORION

CUPRINS

Prolog.....	7
1. Copilăria	13
2. Facultatea	45
3. Locul meu în lume.....	69
4. <i>Străzile din San Francisco</i>	95
5. <i>Zbor deasupra unui cuib de cuci</i>	117
6. <i>Sindromul chinezesc</i>	147
7. <i>Idilă pentru o piatră prețioasă</i>	177
8. <i>Giuvaierul Nilului</i>	203
9. <i>Atracție fatală</i>	233
10. <i>Wall Street</i>	255
11. <i>Războiul familiei Rose</i>	279
12. <i>Instinct primar</i>	299
13. <i>Cădere liberă</i>	327
14. <i>Dragostea unui președinte american</i>	353
15. <i>Catherine</i>	369
16. <i>Trafic</i>	393
17. <i>Paternitatea</i>	413
18. <i>Cancerul și Viața mea cu Liberace</i>	435
Epilog.....	469
<i>Mulțumiri</i>	481
<i>Bibliografie</i>	485
<i>Credite foto</i>	490

PROLOG

Villa S'Estaca, Mallorca

Mă uit la Marea Mediterană de pe versanții abrupti ai Serra de Tramuntana. M-am îndrăgostit de această proprietate splendidă în 1990 și, de treizeci și șase de ani, de când îmi găsesc liniștea aici, îmi este ca o a doua casă.

Dacă te-ai uita la mine și ai spune: „Michael, ești al naibii de norocos...”

Să știi că ai avea perfectă dreptate. Am întâlnit-o pe Catherine Zeta-Jones, iubirea vieții mele, am fost binecuvântat cu o familie încântătoare și iubitoare, cu trei copii minunați, Cameron, Dylan și Carys, cu doi nepoți, Lua și Ryder, și, de asemenea, cu prieteni grozavi și loiali, care au rămas alături de mine decenii întregi, iar unii chiar mai mult decât atât, și cu o carieră unică dublă, de actor și producător, care cuprinde mai bine de o sută de filme și seriale.

Dacă te-ai uita la mine și ai spune: „Ai trecut prin al dracului de multe...”

Iarăși ai avea dreptate. Am trecut printr-o copilărie marcată de un divorț, o primă căsnicie dificilă și un divorț, o perioadă petrecută la dezintoxicare pentru abuz de substanțe, mi-am vizitat fiul în închisoare șapte ani la rând și am dus o luptă devastatoare cu un cancer în

stadiul IV. Acest diagnostic, tratamentul și recuperarea m-au schimbat pentru totdeauna. Pe scurt, am trăit într-un fel timp de șaiszeci și șase de ani și cu totul altfel în ultimii șaisprezece ani. Această carte spune povestea celor două vieți ale mele.

Într-un final, cancerul nu m-a înșel, ci m-a ajutat să mă pun pe picioare.

Nu pot să mă gândesc la viața mea fără să mă gândesc la filmele mele. În șaiszeci dintre cei optzeci și doi de ani ai mei, am trăit pe lumea asta făcând filme – pentru mine au fost mereu niște puncte de referință, modul meu de a măsura timpul.

Se întâmplă un soi de magie de fiecare dată când se stinge lumina și începe filmul. I-am văzut pe tatăl și pe mama mea de atâtea ori pe ecran. Și pe soția mea, Catherine, am văzut-o pentru prima dată tot pe un ecran și m-am îndrăgostit de ea instantaneu. Am crescut pe platourile de filmare și la fel au făcut și copiii mei. Filmele nu au reprezentat niciodată doar un job. Sunt o tradiție de familie.

O lungă perioadă, pentru mine nu a existat nicio diferență între viață și muncă. Astăzi, auzi peste tot expresia „echilibru între viața profesională și cea personală“. În cazul meu, nu a existat niciodată un astfel de echilibru. De fapt, privind acum în urmă, mi se pare incredibil cât de mult s-au contopit munca și viața mea personală. De nenumărate ori, povestea unui film a reflectat direct evenimentele reale care se petreceau în viața sau în preajma mea.

De vreme ce filmele au fost și viața, și munca mea, vreau să-mi spun povestea prin intermediul a douăsprezece dintre cele mai apreciate filme pe care le-am făcut. O autobiografie neconvențională pentru o viață neconvențională.

O bună parte din cariera mea, am interpretat diferite versiuni ale bărbatului american modern, cu defectele lui. Citind aceste pagini, vei vedea că nu mi-a fost prea greu să intru într-un astfel de rol.

Acea replică celebră – „Singurul om care nu face niciodată o greșală este cel care nu face niciodată nimic“ – mi-a călăuzit existența.

Așadar, pe lângă realizările mele, vei citi și despre greșelile pe care le-am făcut de-a lungul vieții.

O mare parte din povestea mea este despre încercarea de a-mi găsi propriul drum în lume, purtând totodată povara moștenirii lăsate de tatăl meu celebru. Și cum ar fi putut să nu fie așa? La urma urmei, sunt fiul lui Spartacus.

Dar, și mai important pentru mine, această carte este despre familie, punând în special accentul pe relația complicată dintre tați și fii. Este despre lecțiile bune pe care le poți transmite de la o generație la alta. Sau despre cichurile distructive pe care nu poți decât să speri că le vei întrerupe.

Această carte este și despre ceea ce înseamnă cu adevărat – și cât costă realmente – realizarea unor filme precum *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, *Idilă pentru o piatră prețioasă*, *Wall Street*, *Trafic* sau *Viața mea cu Liberace* [*Behind the Candelabra*]. Sigur recunoști aceste titluri și ai văzut aceste filme, dar nu știi întreaga poveste din spatele lor – experiența incredibilă, sfâșietoare și totodată încântătoare de care am avut parte atunci când am lucrat la ele. Această carte este un bilet de acces în culisele a șaiszeci de ani de creație cinematografică.

Am avut privilegiul de a face filme timp de mai bine de șaiszeci de ani, fie ca producător, fie ca actor, iar uneori în ambele ipostaze. Actoria reprezintă acea parte din tine care nu s-a maturizat niciodată. Trebuie să ții bine de acea inocență copilărească pentru a putea intra cu totul în joc, iar acesta este darul care mi-a oferit ocazia să mă prefac că sunt detectiv, aventurier, medic, un prădător nemilos de pe Wall Street, un soț criminal sau chiar președintele Statelor Unite.

Pe de altă parte, producția reprezintă o treabă serioasă. Vorbim aici despre afaceri și bani. Coordonezi o echipă de profesioniști. Mai presus de toate însă, este vorba despre cum rezolvi problemele, în ciuda tuturor obstacolelor, iar fiecare zi poate părea o adevărată *Misiune imposibilă*.

Actoria și producția de filme mi-au adus numeroase distincții, însă mult mai important decât aceste onoruri este simplul fapt că ador să distrez publicul. Ador să stârnesc emoții (*Idilă pentru o piatră prețioasă*, *Giuvaierul Nilului*, *Instinct primar*, *Gloanțe și cenușă la Osaka* [*Black Rain*]) sau fiori de groază (*Atracție fatală*, *Jocul*, *O crimă perfectă*) sau râsete (*Războiul familiei Rose*, *Wonder Boys*) sau teme de gândire (*Sindromul chinezesc*, *Wall Street*, *Trafic*) sau inspirație (*Dragostea unui președinte american*) sau lacrimi (*Zbor deasupra unui cuib de cuci*).

Viața este haotică și, prin urmare, la fel sunt și unele părți ale acestei cărți. Despre multe dintre cele pe care urmează să le citești nu am vorbit niciodată în public. Vei descoperi aici câteva relații intime dezvăluite pentru prima dată. Am vorbit cu fiecare dintre femeile implicate și am primit acordul lor pentru a împărtăși povestea noastră.

Au existat doar câteva momente în care a trebuit să-mi reconsider viața cu adevărat:

Când am mers la dezintoxicare.

Când am divorțat.

Când fiul meu a ajuns într-o închisoare federală.

Când am fost diagnosticat cu cancer.

Și când m-am apucat să scriu această carte.

Acum, în vreme ce tu ții cartea în mâini, eu am optzeci și doi de ani. Există nenumărate momente frumoase spre care merită să îmi întorc privirea. Viața este o aventură sau, cel puțin, așa ar trebui să fie. Astăzi, îmi privesc viața ca pe o aventură care se întinde pe parcursul a opt decenii.

Aceasta este povestea mea, dar și povestea tuturor oamenilor extraordinari – soția mea, copiii mei, familia mea, prietenii și colegii mei – și a modului în care mi-au influențat viața și cariera.

Este o carte despre omul care am devenit și despre alegerile pe care le-am făcut de-a lungul timpului. Am trăit mare parte din viață în lumina reflectoarelor, dar sunt o persoană foarte discretă. Faima poate să distorsioneze adevărul. Acum a venit vremea să limpezesc lucrurile.

Michael Douglas

Iunie 2026

CAPITOLUL 1

COPILĂRIA

Când eram mic, l-am văzut pe tatăl meu conducând o revoltă a sclavilor împotriva Imperiului Roman.

Aruncând un harpon de pe puntea submarinului *Nautilus* asupra unui calamar uriaș, gata să ucidă.

Înarmându-se cu un revolver nichelat și ținându-le piept fraților Clanton la O.K. Corral.

Înfruntând cu îndrăzneală un complet de judecată, pentru a apăra trei soldați care refuzaseră un ordin sinucigaș de a ataca o poziție germană puternic fortificată.

Ridicându-se de la podea în ultima rundă pentru a-l învinge pe principalul pretendent la titlu, Johnny Dunne, păstrându-și astfel centura de campion, doar pentru a muri mai târziu în vestiar din cauza unei hemoragii cerebrale.

Și purtând o luptă spectaculoasă cu săbiile în vârful turnului unui castel medieval pentru a câștiga dragostea prințesei Morgana.

Kirk Douglas a fost un star de cinema, o personalitate nonconformistă și una dintre cele mai iubite figuri publice ale secolului al XX-lea. Avea un talent nemărginit și a fost un actor cameleon, înzestrat cu o versatilitate extraordinară. Pentru milioane de admiratori, era o figură fără pereche, aproape eroică, imposibil de cuprins cu mintea, dar pentru mine rămânea pur și simplu inaccesibil, ba prezent, ba absent.

Kirk Douglas a fost tatăl meu, un om cu defecte, cu un temperament feroce și cu o ambiție mistuitoare. Înainte prin viață cu o tenacitate de neoprit, care nu prea lăsa loc unei vieți de familie liniștite și obișnuite. Nu e de mirare că a făcut peste nouăzeci de filme de-a lungul unei cariere de șaizeci de ani.

Am petrecut mult timp încercând să mă împac cu sentimentele contradictorii pe care le aveam față de tatăl meu. Îl admiram și îl percepeam ca pe un model – cum aș fi putut să nu o fac? Dar certurile și tensiunea permanentă au lăsat o amprentă puternică asupra mea.

Abia mult mai târziu am înțeles în ce măsură copilăria lui îl modelase și îl transformase în omul care avea să devină. Purta cicatricile unei sărăcii cumplite și ale unui tată violent. Secretul supraviețuirii lui era să nu lase niciodată pe nimeni să vadă aceste cicatrici, însă ele ieșeau mereu la iveală, căci sărăcia îl lăsase cu o foame de succes nestăvilă, iar violența domestică îndurată se transformase într-o forță care avea să-l mâne întotdeauna, uneori contribuind și la apariția unor scene urâte și la noi acasă.

Kirk Douglas, pe numele său inițial Issur Danielovici Demsky, s-a născut pe 9 decembrie 1916, în Amsterdam, statul New York. Părinții lui și unchiul meu Hershel și-au americanizat numele din Danielovici în Demsky la sosirea în Statele Unite, însă pe certificatul de naștere al lui Kirk figura numele „Danielovici”.

Era fiul unor imigranți evrei de origine rusă, care veniseră în America în căutarea unei șanse la o viață mai bună, dar nu găsiseră niciuna. Tatăl lui, Harry, fusese negustor de cai în Rusia, dar în cele din urmă ajunsese să scotocească prin mormanele de gunoaie din cartierele sărace din nordul statului New York pentru a putea pune ceva de mâncare pe masă. Era negustor de vechituri. Iar tatăl meu era fiul acestui negustor de vechituri.

Bunicul meu fugise din Rusia pentru a evita serviciul militar, însă nu există nicio dovadă a sosirii lui în Ellis Island și nici a fraților săi, Movsha și Abram, care emigraseră și ei. La zeci de ani după moartea lui, cercetătorii au descoperit un singur articol dintr-un ziar rusesc din 1906, în care se spunea că fratele bunicului, Movsha, urma să fie pus sub acuzare, dar „dispăruse”. Se pare că era vorba despre un jaf arinat.

Și frații lui fuseseră implicați. Nu veniseră în America pentru a scăpa de serviciul militar, ci pentru a evita închisoarea.

Tatăl meu mi-a spus această poveste de nenumărate ori, amintindu-și că bunicul era un alcoolic violent, care își cheltuia salariul pe băutura și care își bătea soția și cei șapte copii, inclusiv pe singurul său fiu. Uneori nu aveau suficientă mâncare, pentru că tatăl lui cheltuise toți banii pe alcool. Tata mi-a zis că unul dintre cele mai curajoase momente din viața lui s-a petrecut când avea zece ani. Familia stătea la masă, tatăl lui fiind prost dispus, ca de obicei, iar atunci tata a luat o lingură de ceai fierbinte și i-a aruncat-o în față. Bunicul l-a bătut zdrăvăn, dar tata a rămas cu un sentiment de satisfacție. Îi ținuse piept bătrânului și trecuse cu bine peste acel moment. Îmi imaginez că, pentru el, acel gest de sfidare însemnase că, într-o zi, avea să scape, să preia controlul asupra propriei vieți și să-și construiască una mai bună.

În tinerețe, tatăl meu a avut peste patruzeci de slujbe. A livrat ziare, a vândut gustări muncitorilor din fabrici, a fost plasator, a cărat bagajele celor care se cazau la hotel, a fost angajat într-o parcare și a preparat băuturi răcoritoare la restaurantul Schrafft's. A avut chiar și o perioadă în care a fost luptător profesionist. Tata a îndurat totul strângând din dinți, iar aceste experiențe au aprins în el dorința de a face ceva cu viața lui.

Tânărul Issur a obținut o bursă la American Academy of Dramatic Arts din New York. Avea să fie biletul lui norocos pentru a scăpa de mizerie. A plecat spre facultate făcând autostopul, cu doar 163 de dolari în buzunar. În ultima parte a călătoriei, a trebuit să meargă cu un camion plin cu bălegar pentru îngrășământ.

Mai târziu, tata mi-a mărturisit că, într-un fel, îi fusese mai ușor decât avea să-mi fie mie, pentru că el pornise de la zero. „Nu puteam să mă duc decât în sus”, mi-a spus el. Și exact asta a făcut. Tatăl meu și-a construit o viață mai bună prin forțele proprii.

Mama mea, Diana Dill, s-a născut pe 22 ianuarie 1923, în Devonshire, Bermuda. Tatăl ei era un politician și lider militar de seamă. De fapt, era procuror general. Avea un ochi de sticlă după ce fusese gazat în timpul Primului Război Mondial. Sora mamei, Ruth, avea să se căsătorească mai târziu cu un reprezentant al aristocrației capitaliste, pe nume

Seward Johnson, din familia Johnson & Johnson. Fiind o locuitoare din Insulele Bermude, de origine engleză, mama avea stoicismul bine-cunoscut al englezilor și grația unei leoaice. Era o adevărată doamnă, cu un umor spumos.

Mama provenea dintr-o familie cu o istorie îndelungată. Familia tatălui ei se întindea pe mai bine de patru secole, până la primii coloniști care au devenit corsari în Bermuda, în timp ce rădăcinile mamei ei în Anglia ajungeau până în vremea Războiului de Independență al Statelor Unite.

De mică, mama fusese o nonconformistă, atrasă de arta teatrală și de arte în general. În copilărie, obișnuia să se ascundă noaptea sub pături ca să citească romane și piese de teatru. Din cauza celui de-Al Doilea Război Mondial, nu a putut să se înscrie la Royal Academy of Dramatic Art din Londra, unde își dorea să ajungă, așa că a trebuit să se mulțumească cu următoarea opțiune, și anume American Academy of Dramatic Arts din New York, unde învăța și tata. Mama avea doar șaptesprezece ani și a mințit în privința vârstei ca să fie admisă. Tatăl ei i-a permis acest lucru, convins că se va plictisi de actorie și că va urma dreptul sau că se va așeza la casa ei și se va căsători.

În timpul facultății, tata juca la un teatru de vară din Adirondacks. Devenea un actor tot mai bun, dar își dorea un alt nume. Nu-și putea imagina „Issur Danielovici” scris cu litere mari pe un afiș. Își dorea ceva mai puternic, mai percutant și cu un aer mai american. Totodată, voia un nume care să nu trimită direct la comunitatea evreiască, pentru a evita discriminările care aveau loc în industria cinematografică. În timpul acelei stagiuni estivale, s-a împrietenit repede cu un tânăr actor pe nume Mladen Sekulovici, născut din părinți cehi și sârbi. Dându-și seama că nici numele lui nu era potrivit pentru un afiș, acesta și-l schimbă în Karl Malden. Tatălui meu i-a plăcut ideea ca prenumele lui să înceapă cu o consoană puternică, precum Karl, astfel că Issur Danielovici a devenit Kirk Douglas. De fapt, Mona, soția lui Karl, a fost cea care i-a sugerat tatei să folosească numele „Kirk”. Tata și Karl au rămas prieteni pe viață.

În 1940, părinții mei erau în anul al treilea la American Academy of Dramatic Arts. La început, Diane era ușor reticentă față de Kirk („nu avea o reputație tocmai bună în privința femeilor”, și-a amintit ea mai

târziu), dar într-o bună zi stăteau unul lângă altul și urmăreau un prieten de-ai tatei care exersa pe scenă. Se prefăcea că este o bufniță, iar când profesorul l-a întrebat: „Câți ani ai, Bufniță?”, studentul și-a zbur-
lit penele și a răspuns: „Foarte, foarte mulți”.

Mama a trebuit să-și muște buza ca să nu izbucnească în râs. Tata s-a aplecat spre ea și i-a scris în caiet: „Oare câte roluri de bufniță crezi că există pe Broadway?”, și atât i-a **trebuit mamei**, căreia i-au dat lacrimile chinându-se să se abțină din râs.

În ultimul an, mama și tata jucau amândoi în spectacolul *Bachelor Born*, după piesa cu același titlu scrisă de Ian Hay, iar profesorul l-a criticat pe tata atât de aspru, **încât** toți cei care au fost martori la acest episod s-au simțit extrem de **stânjeniți**. Mama era o persoană incredibil de empatică, așa că s-a retras în culise și a izbucnit în plâns. Tata, profund afectat de mustrarea primită, a văzut-o plângând și a întrebat-o dacă ar vrea să meargă cu el să bea o cafea. „Te rog!”

La cafenea, tata a rămas tăcut, privind fix în ceașca de cafea. „Nu știu ce să fac. Dacă nu pot să joc, dacă nu sunt suficient de bun, atunci totul a fost în zadar”, i-a spus el. Surorile lui, care își iubeau fratele și știau că acesta era visul lui, făcuseră sacrificii ca să-i plătească studiile, iar el irosise această oportunitate.

„Ascultă, ai talent! Nu încape îndoială. Tu știi asta și profesorul știe asta. Vrea doar să vadă că te implici cu adevărat”, i-a răspuns ea. Asta era încurajarea de care avea nevoie. Tata și-a lăsat deoparte orgoliul rănit și a atins o nouă performanță actricească.

Mama îi spunea Doug și era impresionată de poveștile lui despre copilăria grea și despre cum făcuse față tuturor situațiilor neplăcute. La rândul lui, tata era fascinat de rafinamentul urban al familiei mamei și de firea ei luminoasă. A început să-i spună Miss „Totul e minunat” Dill.

În vara următoare, după absolvire, mama a primit un contract pe un an cu Warner Bros., la Hollywood. Tata i-a trimis o scrisoare plină de pasiune, în care o implora să rămână „alături de noi, ceilalți” și să nu se lase „sedusă de poleiala Hollywoodului”, ca și când ar fi crezut că era un pas greșit pentru cariera ei. În realitate, probabil că nu-și dorea decât ca ea să rămână la New York. Scrisoarea a avut exact efectul opus – cine era el să-i spună cum să-și trăiască viața? –, iar ea a devenit și mai hotărâtă să-și încerce norocul în California.

La Los Angeles, un director executiv de la Warner Bros. le-a dus pe mama și pe surorile ei la Beverly Hills Hotel, unde le aștepta Errol Flynn, unul dintre cei mai cunoscuți afemeiați de la Hollywood. Primul ei rol a fost unul minor în filmul lui, *Au căzut la datorie* [*They Died with Their Boots On*], iar scena i-a ieșit perfect din prima dublă. Errol a fost uimit, însă mama a rămas complet nepăsătoare. „Nu așa face toată lumea, din prima dublă?”

Errol a râs.

În timpul prânzului, mama i-a spus lui Flynn că îi plăceau mult caii, iar el i-a răspuns că avea o fermă. Urma să plece o vreme din oraș și ar fi fost minunat dacă ea ar fi stat la el și i-ar fi antrenat caii. Sora ei, Ruth, a fost îngrozită și a avertizat-o că avea să-și facă o „reputație”, așa că mama a refuzat cu părere de rău. Totuși, s-a dus acolo într-o după-amiază ca să călărească. Errol i-a spus că era despărțit de soția lui, iar atunci s-au sărutat scurt.

Două săptămâni mai târziu, Errol a sunat-o din nou, de data aceasta ca să o anunțe că rolul ei fusese eliminat din film. Bun venit la Hollywood!

Mama și Errol au început o relație care nu a durat prea mult. Într-o zi, el i-a zis că și-ar dori să o bage la Westside. Mama a înțeles greșit ce îi spusese, așa că i-a tras un pumn în maxilar.

Errol i-a explicat că nu căuta o „femeie întreținută”, ci voia să o ajute să devină membră a Westside Tennis Club.

Relația lor s-a încheiat într-o seară, în timpul unei petreceri la Chasen's. Errol era beat criță și stătea la celălalt capăt al mesei. I-a aruncat mamei o privire ștrengărească, apoi și-a îngropat fața în decolteul generos al unei femei voluptuoase. Mama s-a ridicat, a plecat și nu l-a mai sunat niciodată.

Eșecul lui Errol Flynn i-a netezit calea tatălui meu.

În acele vremuri, studiourile aveau sub contract zeci de tineri actori promițători, dar prea puține roluri pentru ei. Contractul mamei cu Warner Bros. s-a încheiat. A obținut un rol modest în filmul *Keeper of the Flame*, cu Katharine Hepburn și Spencer Tracy, după care s-a întors acasă, pe Coasta de Est.

Între timp, tata și-a făcut debutul pe Broadway în *Spring Again*, jucând rolul unui băiat care livra telegrame cântând, spectacol care a

avut un număr limitat de reprezentații. Făcuse primul pas. Era pe drumul cel bun.

Apoi, pe 7 decembrie 1941, a avut loc Atacul de la Pearl Harbor și lumea s-a schimbat. Tata s-a înrolat în marina militară, în timp ce mama a rămas la New York, continuând cu actoria și, în paralel, lucrând ca fotomodel.

În timp ce urma pregătirea pentru ofițeri la Notre Dame Midshipmen's School din South Bend, tata a găsit un exemplar al revistei *Life* din 3 mai 1943. Pe copertă era o fotografie alb-negru a unei tinere foarte frumoase, purtând o pălărie de primăvară cu boruri largi, lăsată ușor într-o parte, o cămașă în carouri și o umbrelă asortată. Tata le-a arătat coperta camarazilor săi și a spus că avea să se însoare cu fata aceea. Prietenii lui au izbucnit în râs. „Vezi să nu, Kirk!”

Pe coperta acelei reviste era mama. Tatăl meu a urmărit-o cu aceeași hotărâre neobosită cu care încerca să scape de sărăcie. A început prin a-i scrie o scrisoare și a trimis-o la adresa revistei *Life*. Revista a redirecționat-o către agentul ei, care i-a înmănat-o. Ea i-a răspuns, iar cei doi au stabilit să ia prânzul împreună la New York, în timpul uneia dintre scurtele lui permisi.

Prânzul s-a transformat într-un matineu, apoi într-o cină. La sfârșitul cinei, tata i-a mărturisit că nu încetase niciodată să se gândească la ea și a cerut-o în căsătorie. Mama a acceptat.

Pe 2 noiembrie 1943, la doar șase luni după ce mama apăruse pe coperta revistei *Life*, Kirk Douglas și Diana Love Dill s-au căsătorit la New Orleans, ceremonia fiind oficiată de capelanul marinei. Ca măsură de precauție, s-au căsătorit și în fața unui rabin, care i-a pus să semneze un acord prin care se angajau că își vor crește copiii în religia iudaică. Tata a asigurat-o discret pe mama că puteau ignora acea clauză.

Serviciul militar al tatei s-a încheiat în anul următor. În timp ce se întorcea spre Statele Unite, traversând Oceanul Pacific la bordul unui mic vas de vânatoare antisubmarine, echipajul efectua un exercițiu de antrenament care presupunea lansarea unui marcaj pentru a indica poziția unei încărcături de adâncime, menită să scufunde submarinele inamice. Un marinăr mai agitat a detonat din greșeală chiar încărcătura de adâncime, care a explodat în apropierea ambarcațiunii lor, răcind mulți marinari. Unul dintre ei era tata.

Suferind de un traumatism abdominal și de dizenterie amibiană cronică, tata a fost eliberat din serviciul militar în 1944. În timp ce se recupera în spitalul marinei din San Diego, a citit o scrisoare de la proaspăta lui soție, care își explima opiniile în legătură cu ce ar trebui să facă atunci când avea să se nască bebelușul. Așa a aflat că era însărcinată. Aproape că a căzut din pat. Paternitatea îl prinsese din urmă cu viteză.

După efectuarea serviciului militar, tata s-a întors împreună cu mama la New York. Părinții mei stăteau adesea la sora mamei, Ruth, la Merriewood, domeniul familiei Johnson din Highland Park, New Jersey. Tata făcea naveta până la New York pentru audiții și roluri. Obişnuia să glumească spunând că era singurul actor care se străduia să-și facă un rost și care lua trenul din New Jersey spre casă, pentru a dormi într-un castel.

Ar fi trebuit să mă nasc Mihail Danielovici, nepotul unui negustor de vechituri.

În schimb, m-am născut Michael Kirk Douglas, fiul lui Spartacus.

Venirea mea pe lume, pe 25 septembrie, într-un spital din New Brunswick, a fost una dificilă. Când mama era în travaliu, tata juca în *Kiss and Tell*. După ce ea a îndurat o naștere lungă și anevoioasă, tata a trecut pe la spital între matineu și reprezentația de seară ca să-și vadă nou-născutul.

„Doamne, ce zi am avut!” i-a spus el mamei.

Ea aproape că a aruncat cu o carafă de apă după el. Ar fi trebuit să fie unul dintre primele semne că echilibrul dintre viața profesională și cea personală a tatălui meu era complet afectat. Munca avea să fie întotdeauna prioritară în raport cu viața de familie.

Câteva săptămâni mai târziu, toți trei ne-am mutat într-un apartament la primul etaj în Greenwich Village. Chiria era nouăzeci de dolari pe lună.

La scurt timp după aceea, Hollywoodul a început să-l vrea pe tata. Indiferent la ce s-o fi gândit el în privința mamei, când îi spusese să rămână „alături de noi, ceilalți” în lumea teatrului newyorkez, ei bine, aceste gânduri au dispărut ca prin farmec.

Lauren Bacall fusese cu un an în urma mamei și a tatei la AADA și deja făcuse senzație în filmul ei de debut, *A avea sau a nu avea*, alături

de viitorul ei soț, Humphrey Bogart. (De fapt, tata ieșise cu Lauren pe vremea când fuseseră colegi. Îi spunea „Betty”. Se pare că mama o tot avertiza, zicându-i: „Kirk nu este potrivit pentru tine!”) Fără ca tata să știe, în culise, Lauren îi punea o vorbă bună în fața producătorului Hal Wallis, care apoi l-a sunat și i-a oferit tatei un rol în *Dragoste ciudată*, cu Barbara Stanwyck.

Tata i-a scris un bilet mamei, care se afla atunci în Bermuda împreună cu mine, după înmormântarea tatălui ei. I-a spus că își împacheta lucrurile din apartamentul din New York și că ea ar trebui să îl însoțească în California. Prin urmare, în 1945, când aveam un an, ne-am mutat în Los Angeles. Și uite așa a început viața mea, o versiune hollywoodiană a unui copil de militar mutat dintr-un loc într-altul. Nu avea să fie ultima dată când am schimbat casa din cauza carierei tatălui meu. Am închiriat o locuință mică lângă Laurel Canyon, cu un living pe două etaje și o căsuță de oaspeți în stil rustic. Niște terase din piatră naturală înconjurau casa. Locul avea o atmosferă tiroleză, de parcă tocmai ar fi alunecat de pe Muntele Matterhorn.

Dragoste ciudată nu i-a adus tatei consacrarea la care sperase. Bani erau puțini, așa că i-a spus mamei că se va întoarce o perioadă la New York pentru o încercare de revenire pe Broadway.

Acum eram doar eu și mama, singuri în ciudatul Los Angeles. Neavând bani ca să-mi plătească o bonă, mama mă lua cu ea la toate audițiile, ședințele foto, probele de costume, interviurile și întâlnirile, așezându-mă într-un colț, în timp ce respiram aerul viitorului meu.

Tata a plecat în turneu cu spectacolul *Woman Bites Dog*, apoi s-a întors în California. Mama lucra în mod regulat, jucând în patru filme în trei ani.

Când aveam doi ani și jumătate, mama l-a născut pe fratele meu, Joel. De îndată ce a învățat să meargă, acesta a început să mă urmeze peste tot. Îl vedeam ca pe un ursuleț de pluș care crescuse prea mult. JoJo, cum îi spuneam noi, a avut întotdeauna un nemaipomenit simț al umorului și a fost un frate iubitor și sensibil, pe care îl prețuiesc și astăzi.

Dar mama nu era fericită cu căsnicia ei. Tata o înșela cu nenumărate femei. Iar atunci când era acasă, exista mereu o tensiune între ei. Tata făcea parte din generația celor care recurgeau la lovituri și, după cum aveam să învăț de mic, atunci când se înfură, știam că trebuie să mă țin